

РЕШЕНИЕ

№ 4805

гр. София, 25.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 106-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВ Т. ПЕТРОВ

при участието на секретаря ПАВЕЛ АЛЪ. БОЖИНОВ
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВ Т. ПЕТРОВ Административно наказателно дело № 20231110204652 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 - 63 ЗАНН.

Образувано е по жалба от В. А. Б., ЕГН ***** срещу наказателно постановление № 23-4332-001985/14.02.2023 г., издадено от Гергана Владимирова Борисова –началник група при ОПП-СДВР, с което на основание чл. 175, ал. 3 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП, обн. в ДВ бр. 20 от 5 Март 1999 г., в сила от 01.09.1999 г./ са му наложени кумулативно административни наказания „глоба“ в размер на 200,00 /двеста/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 /шест/ месеца за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

В депозираната жалба са инвокирани оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения в предходната фаза на административнонаказателното производство, довели до ограничаване правото на защита на въззивника, както и за некоректно приложение на материалния закон. Отправена е молба за цялостна отмяна на атакувания санкционен акт като неправилен и незаконосъобразен.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, явява се лично, като поддържа жалбата и изложените в нея съображения.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител, който да изрази становище по фактите и приложимия по делото закон.

Софийски районен съд, като разгледа жалбата и изложените в нея твърдения и след като се запозна със събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните по реда на чл. 14, чл. 18 и чл. 107, ал. 5 НПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити обуславящи нейната редовност, което предпоставя пораждането на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по същество се явява **ОСНОВАТЕЛНА**.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

С постановление от 31.01.2023 г. на прокурор при СРП, на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК, е постановен отказ за образуване на досъдебно производство по пр. пр. № 4758/2023 г. по описа на СРП за престъпление по чл. 345, ал. 2 във вр. с ал. 1 НК, поради малозначителност на извършеното деяние по смисъла на чл. 9, ал. 2 НК. Разпоредено е препис от прокурорския акт, ведно с материалите по делото, да се изпратят на началника на ОПП-СДВР с оглед извършването на преценка за осъществено административно нарушение на ЗДвП от жалбоподателя В. Б..

Въз основа на процесния прокурорски акт, при условията на чл. 36, ал. 2 ЗАНН, е издадено атакуваното наказателно постановление № 23-4332-001985/14.02.2023 г. от Гергана Владимирова Борисова – началник група при ОПП-СДВР, с което на основание чл. 175, ал. 3 ЗДвП на жалбоподателя Б. са наложени кумулативно административни наказания „глоба“ в размер на 200,00 /двеста/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 /шест/ месеца за това, че на 08.01.2023 г. около 14:40 ч. в гр. София, по ул.

„История Славянобългарска“, с посока на движение от надлез „Надежда“ към ул. „Заводска“, управлява лек автомобил марка „Мерцедес“, собственост на търговско дружество „Кентавър-А“ ЕООД, като при извършената проверка от органите на МВР в локалното платно е установено, че превозното средство не е регистрирано по надлежния ред и е без регистрационни табели – административно нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

Препис от наказателното постановление е връчен лично на въззивника на 01.03.2023 г., като жалбата, инициирала производството пред настоящата съдебна инстанция, е депозирана в законоустановения 14-дневен срок чрез наказващия орган на 13.03.2023 г., видно от отбелязването в съпроводителното писмо.

При съвкупната преценка и интерпретация на приобщените по делото писмени доказателства и писмени доказателствени средства, в т.ч. инкорпорираните такива по пр. пр. № 4758/2023 г. по описа на СРП, детерминирани в НП фактически обстоятелства - превозното средство, липсата на регистрация и на поставени регистрационни табели, посоката му на движение, времето и мястото на извършената проверка от служителите на МВР, както и самоличността на водача бяха установени по безспорен и несъмнен начин. В този смисъл са и показанията на разпитания на етапа на съдебното следствие свидетел И. И., който е участвал в полицейската проверка.

В дадените писмени сведения по прокурорската преписка от жалбоподателя Б. са изложени твърдения, че същият е служител в търговско дружество „Кентавър-А“ ЕООД, стопанисващо автокъща, като процесният автомобил е бил обявен за продажба. Същият не отрича, че МПС не е регистрирано и е без поставени регистрационни табели, но пояснява, че е управлявал същото в присъствието на клиенти единствено в локалното платно на ул. „История Славянобългарска“. В този смисъл са и писмените сведения на Христо Йончев и Станислав Манолков, които споделят, че са проявили интерес към превозното средство и са поискали да го тестват, както и че са се намирали в него към момента на извършената полицейска проверка, осъществена непосредствено след потеглянето от автокъщата и навлизането им в локалното платно.

Ето защо, настоящият съдебен състав намира, че по еднопосочен

начин са доказани фактът на извършеното деяние, времето, мястото, неговият механизъм и авторство.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление /арг. чл. 84 ЗАНН във вр. чл. 14, ал. 2 НПК и **т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС** /, а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон. В тази връзка на контрол подлежи и самият АУАН по отношение на неговите функции – констатираща, обвинителна и сезираща.

Настоящото административнонаказателно производство е стартирало при предвидената в разпоредбата на чл. 36, ал. 2 ЗАНН специална хипотеза, след постановен отказ за образуване на наказателно производство с постановление на прокурор при СРП, което е изпратено на наказващия орган. Именно поради тази причина в случая не следва да се съставя АУАН, съдържащ изискуемите от чл. 42 ЗАНН реквизити, а това автоматично води и до отпадане на задължението на съда да осъществи преценка, досежно спазването на останалите императивни изисквания, визирани в разпоредбите на чл. 34, ал. 1, чл. 40, чл. 42 и чл. 43, ал. 5 ЗАНН. В контекста на изложеното, неприложим се явява и 6-месечният давностен срок за издаване на НП по чл. 34, ал. 3 ЗАНН, доколкото законодателят е обвързал неговия начален момент с датата на съставяне на АУАН, какъвто не следва да се изготвя.

При тези принципни уточнения, този съдебен състав намира, че оспореното НП е издадено от компетентно длъжностно лице, видно от изисканите писмени доказателства за назначаване, съответно оправомощаване на наказващия орган.

На следващо място, съдът служебно констатира, че са спазени

императивните процесуални правила при издаването на НП – неговата форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. От прочита на санкционния акт е видно, че с изискуемата се от закона конкретика са посочени времето, мястото, механизма на твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които е намерило проявление в обективната действителност, а с това правото на защита на привлеченото към отговорност лице е гарантирано в пълна степен. Оплакванията в жалбата за липсата на яснота относно процесното деяние са несъстоятелни, доколкото от съдържанието на атакувания санкционен акт се установява недвусмислено, че се касае за управление на МПС, което не е регистрирано на надлежния ред и е без поставени регистрационни табели.

Предвид изложеното, НП е съставено без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната му на формално основание.

Административнонаказателната отговорност на въззивника В. Б. е ангажирана на основание чл. 175, ал. 3 ЗДвП, като са му наложени кумулативно административни наказания „глоба“ в размер на 200,00 /двеста/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 /шест/ месеца за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

По делото е доказано по категоричен и безспорен начин, че от обективна страна на 08.01.2023 г. около 14:40 ч. в гр. София, по ул. „История Славянобългарска“, с посока на движение от надлез „Надежда“ към ул. „Заводска“, жалбоподателят Б. управлява лек автомобил марка „Мерцедес“ с рег. № СВ №№№№ ММ, собственост на търговско дружество „Кентавър-А“ ЕООД, като при извършената проверка от органите на МВР в локалното платно е установено, че превозното средство не е регистрирано по надлежния ред и е без регистрационни табели. Така очертаната дейтелност поначало правилно е субсумирана под разпоредбата на чл. 140, ал. 1 ЗДвП, където е ситуирано правно задължение за водачите да управляват по пътищата, отворени за обществено ползване, само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места.

От субективна страна деянието е извършено виновно, при форма на вината пряк умисъл, имайки предвид, че жалбоподателят Б., в качеството си

на служител на търговско дружество „Кентавър-А“ ЕООД е съзнавал обстоятелството, че лекият автомобил не е регистриран, както и че е бил без поставени регистрационни табели, който факт е лесно установим при визуален оглед на превозното средство и именно същият е мотивирал органи на МВР да го спрат за проверка, като във волево отношение е искал и пряко е целял управлението му, отчитайки проявения интерес от клиенти в автокъщата и желанието им да тестват процесното МПС. При това положение, неоснователни са възраженията в жалбата за отсъствие на корелативно изискуемата субективна страна на твърдяното административно нарушение.

Независимо от констатацията за пълна обективна и субективна съставомерност, настоящият съдебен състав намира, че извършеното деяние е малозначително, тъй като макар и формално да изпълва признаците на административно нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП, разкрива явно незначителна обществена опасност по смисъла на чл. 11 ЗАНН във вр. с чл. 9, ал. 2 НК. Съдебната практика е константна в разбирането си за субсидиарното приложение на визирания правен институт в административнонаказателните производства като обстоятелство, изключващо отговорността /в този смисъл вж. **мотивите към т. 2 от Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. по тълк. дело № 1/2014 на ОСС от НК на ВКС и ОСС от II-ра колегия на ВАС, докладчици-съдиите Лозан Панов и Румен Петров, решение № 1878/02.08.2012 г. по адм. дело № 11240/2011 г. на ВАС, 5-членен състав, докладчик-съдия Георги Ангелов и др./**, приемайки, че несъщественото въздействие върху обекта на защита, изключва едно от основните атрибутивни качества на всяко правонарушение -протИ.правността.

Разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НК е с универсална приложимост /арг. от систематическото ѝ място в Общата част на НК/ и не съдържа ограничения, свързани с вида на престъплението/административното нарушение, чийто състав е формално осъществен, като теоретично би могла да се приложи за всички видове правонарушения /в този смисъл **Тълкувателно решение № 113-1982-ОСНК на ВС/**. Единственият критерий тук е характерът и степента на обществената опасност на съответното деяние, последната е дефинирана легално в разпоредбата на чл. 10, ал. 1 НК и именно тя е основаниято за обявяване на дадено деяние за протИ.правно и наказуемо,

тъй като представлява негово иманентно, вътрешно присъщо, свойство, което съществува независимо в обективната действителност.

Трайна и последователна е практиката на върховната съдебна инстанция по наказателни дела, че при преценката дали деянието не е общественоопасно или обществената му опасност е явно незначителна, съдът трябва да има предвид всички обстоятелства, отнасящи се до значимостта на засегнатите обществени отношения, степента на тяхното увреждане, подбудите на дееца и пр. В процесния случай се касае за управление на МПС от правоспособен водач, който е изпълнявал служебните си задължения в автокъща, стопанисвана от търговско дружество „Кентавър-А“ ЕООД. Движението на автомобила е осъществено инцидентно и единствено в локалното платно на ул. „История Славянобългарска“, като е било мотивирано от желанието на клиенти да тестват превозното средство с оглед евентуалното му последващо закупуване. Управлението е извършено през светлата част на денонощието, в рамките на разрешената скорост, липсват фактически данни за извършени други нарушения на правилата за движение по пътищата, като наред с това е продължило изключително кратко време. Не на последно място – последното влязло в сила НП спрямо жалбоподателя Б. датира от 2014 г., а това налага извод, че се касае за дисциплиниран водач на МПС на фона на трайно занижената транспортна безопасност в страната.

Всички изброени дотук обстоятелства са били negliжирани напълно неоправдано от наказващия орган, като за сметка на това конкретната обществената опасност на деянието и дееца е била преувеличена и оценена превратно и едностранчИ., доколкото осъществената деятелност се отклонява твърде осезателно от типичните административни нарушения от този вид. Предприетото административнонаказателно преследване представлява неадекватна и непропорционална реакция за упражняване на държавна принуда и е индикация за допуснат порок при формиране на свободното вътрешно убеждение по правото от издателя на НП.

Поради изложените съображения, макар деянието описано в обстоятелствената част на НП формално да осъществява признаците на административно нарушение по 140, ал. 1 ЗДвП, същото разкрива незначителна по степен обществена опасност, а това изключва потенциалната възможност за използване на административнонаказателна репресия спрямо

жалбоподателя Б.. В тази връзка, макар с разпоредбата на чл. 189з ЗДвП императивно да е изключено приложението на институтите на чл. 28 ЗАНН и чл. 58г ЗАНН при неспазване на предписанията на посочения нормативен акт, считано от 23.12.2021 г., то очертаното в НП деяние не представлява „маловажен случай”, тъй като за да е такова следва да разкрива определена степен на обществена опасност, която да прави оправдано третирането му като административно нарушение, каквито предпоставки не бяха констатирани в случая. Това всъщност е и основната разлика между „малозначителността“ по чл. 9, ал. 2 НК, при която деянието не представлява правонарушение с оглед липсата или явно незначителната си обществена опасност и „маловажния случай“ по чл. 28 във вр. с § 1, ал. 1, т. 4 ЗАНН, при който законодателят квалифицира същото като нарушение, но с по-ниска степен на обществена опасност.

Съдът констатира, че съобразно изтъкнатите фактически и правни доводи, макар така протеклата фаза на административнонаказателното производство по установяване на административно нарушение и по налагане на административно наказание да не е опорочена поради допуснати съществени процесуални нарушения, то отговорността на жалбоподателя е ангажирана при некоректно приложение на материалния закон.

Ето защо, съдът намира, че така издаденото наказателно постановление следва да бъде отменено изцяло като неправилно.

От страна на жалбоподателя не се претендират разноси, поради което съдът не дължи произнасяне в очертаната насока.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 3, т. 1 във вр. с ал. 2, т. 1 ЗАНН, Софийски районен съд, НО, 106 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло наказателно постановление № 23-4332-001985/14.02.2023 г., издадено от Гергана Владимирова Борисова –началник група при ОПП-СДВР, с което на основание чл. 175, ал. 3 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП, обн. в ДВ бр. 20 от 5 Март 1999 г., в сила от 01.09.1999 г./ на жалбоподателя В. А. Б., ЕГН ***** са наложени

кумулятивно административни наказания „глоба“ в размер на 200,00 /двеста/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 /шест/ месеца за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП, **като неправилно.**

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София град, на основанията предвидени в НПК, и по реда на Глава Дванадесета от АПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____